

Teza: kara dyscyplinarna nieznana ustawie

Orzeczenie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kary nagany z ostrzeżeniem, nie istniejącej w dacie orzekania, jest bezwzględna przesłanką do uchylecia orzeczenia.

Sygn. akt WO-116/15

ORZECZENIE

z dnia 27 lipca 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Teresa Famulska

SWSD Anna Maria Kozłowska

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Bronisława Kachnikiewicza po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lipca 2016 r.

sprawy radcy prawnego D. G.

obwinionego z art. 64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 6 lipca 2015 r. sygn. akt Do 16/14

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Zielonej Górze;

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sadem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200 zł (słownie jeden tysiąc dwieście złotych) oraz kosztach zastępstwa procesowego pokrzywdzonego reprezentowanego przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 420 zł (słownie: czterysta dwadzieścia złotych) pozostawia rozpoznaniu Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Zielonej Górze.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Zielonej Górze prowadząc postępowanie ze skargi Z. R. c/a D. G. obwinionemu o to, że :

1. w dniu 16.07. 2013 r. przyjął od skarżącego Z. R. zlecenie

przeprowadzenia analizy uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w P. pod kątem 'zasadności sporządzenia skargi

kasacyjnej od tego wyroku, nie sprawdzając kiedy mija

termin na wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a opierając się jedynie na zapewnieniu

skarżącego, który poinformował, iż otrzymał wyrok Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem w połowie

lipca, przyjął zatem, że termin do wniesienia skargi kasacyjnej upływa 15 września 2013 r., faktycznie zaś termin ten upłynął z dniem 03.09. 2013 r., o czym obwiniony poinformował skarżącego w dniu 03.09. 2013 r. tj. o czyn z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 637 j.t. ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2. w dniu 03.09. 2013 r. tj. w ostatnim dniu na wniesienie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w P. poinformował skarżącego Z. R. o braku podstaw do złożenia tego środka zaskarżenia, t. j. o czyn z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 637 j.t. ze zm.) w zw. z art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, na podstawie art. 64 ust. 1, art. 65 ust. 1 i art. 703 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r., (Dz. U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.) orzekł :

1. Obwinionego radcę prawnego D. G. uznać winnym tego, że mimo przyjętego w dniu 16.07. 2013 r. od Z. R. zlecenia wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sadu Apelacyjnego w P. nie wniósł tej skargi, odmawiając jej wniesienia 03.09. 2013 r. tj. w ostatnim dniu terminu do złożenia skargi kasacyjnej co stanowi przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 06.07.1982 r. (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 637 ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy i wymierzył obwinionemu karę nagany z ostrzeżeniem.

2. Obwinionego radcę prawnego D. G. uznać winnym czynu opisanego w pkt 2 orzeczenia, co stanowi przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 637 j.t. ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy i wymierzył obwinionemu karę nagany z ostrzeżeniem.

3. Obciążył w całości obwinionego radcę prawnego D. G. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 109.80 zł (słownie: sto dziewięć złotych 80/100) i nakazał obwinionemu zapłacić powyższą kwotę na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze.

Od niniejszego orzeczenia odwołał się w dniu 09 grudnia 2015 r. pokrzywdzony Z. R., zaskarżając je w całości na niekorzyść obwinionego. Pokrzywdzony wniósł o :

- uchylenie orzeczenia w całości,
- zasądzenie kosztów postępowania od obwinionego nie tylko na rzecz OIRP w Zielonej Górze, ale także na rzecz pokrzywdzonego,
- naprawienie szkody w formie pieniężnej w części dot. renty wypadkowej,
- wyrównanie emerytury,
- zwrotu kosztów poniesionych w związku ze zleceniem sporządzenia kasacji,
- zabezpieczenia roszczenia na polisie obwinionego i jego dochodach.

Skarżący nie wskazał konkretnych zarzutów do wydanego orzeczenia. Ogólnie wskazał, że orzeczenie reguluje jedynie sprawę połowicznie i jest z niego niezadowolony. Zarzucił, że Sąd karając obwinionego ukarał de facto poszkodowanego pozbawiając go ustawowych świadczeń.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje :

Wymierzając obwinionemu radcy prawnemu D. G. karę nagany z ostrzeżeniem Sąd nie uwzględnił , że w dacie orzekania kara nagany z orzeczeniem nie istniała w ustawie. Przepis art. 2 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 1778) dokonał nowelizacji ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a nowe przepisy zaczęły obowiązywać z dniem 25 grudnia 2014 r. Zgodnie ze zmienioną treścią art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych, karą dyscyplinarną jest kara nagany. Ustawodawca nie przewidział kary dyscyplinarnej w postaci nagany z ostrzeżeniem. Orzekając Sąd Okręgowy winien takie zmiany uwzględnić, patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2016 r., SDI 68/15. Orzekając nieprawidłowo o karze, Sąd Okręgowy nie pozwolił sformułować prawidłowo zarzutów w odwołaniu czym ograniczył możliwość do podważenia zasadności orzeczenia. Powyższe stanowi podstawę uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpatrując ponownie sprawę Sąd Okręgowy ponadto winien rozpatrzyć wszystkie okoliczności i przede wszystkim wyjaśnić kwestię, czy obwiniony faktycznie zwrócił pokrzywdzonemu kwotę 700 zł. czy też inną kwotę, skoro pokrzywdzony domaga się zwrotu jeszcze kwoty 550 zł. Dopiero po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy orzec o winie i o ewentualnej karze.

Mając powyższe na uwadze wszystkie podniesione okoliczności Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

O kosztach postępowania odwoławczego przed WSD w kwocie 1200 zł , oraz o kosztach zastępstwa procesowego pokrzywdzonego reprezentowanego przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 420 zł pozostawia do rozstrzygnięcia OIRP w Zielonej Górze.